NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gyönyörű ÁLDOZAT

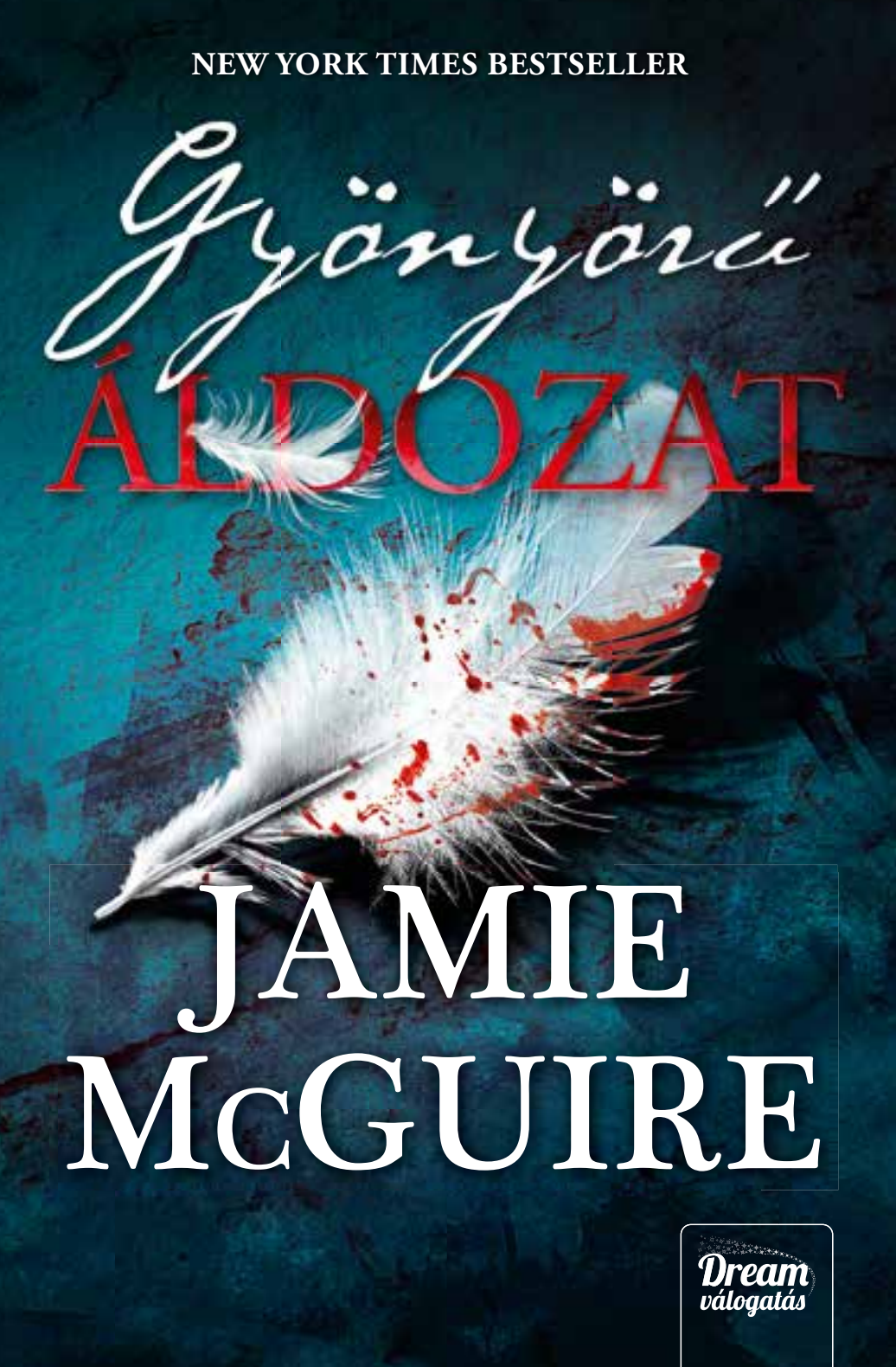

JAMIE McGUIRE

Dream válogatás

Falyn Fairchild szeme előtt egyetlen cél lebeg: eljutni Eakinsbe, Illinoisba. Számára ez az egyetlen hely, ahol igazán megbocsátást nyerhet a régmúlt bűneiért…

Falyn a leendő colorádói kormányzó lánya. Így minden, amit tesz, hatással van apja karrierjére. Ám legnagyobb igyekezete ellenére sem képes megfelelni az elvárásoknak. Nem tud szabadulni egy fiatalkori hibájának terhétől. Pincérkedést vállal a Bucksaw kávézóban, és minden műszak után félretesz egy kevés pénzt, hogy repülőjegyet vehessen, és végre elutazhasson Eakinsbe, ahol talán helyrehozhatja a múltját.

Taylor Maddox abban a pillanatban megérezte, hogy Falyn bajban van, amint leült egy asztalhoz a kávézóban. Taylor csábító, megszegi az ígéreteit, és még akkor is káprázatos, amikor fáradt és kimerült – minden megvan benne, ami Falyn szerint egy rámenős, szexi tűzoltóban is. Falynt nem vonzza az, hogy egy legyen a srác hódításai közül, ám egy Maddox fiúnak egy ellenálló lány a tökéletes kihívás.

Amint Falyn megtudja, hogy mit nevez otthonának Taylor, minden megváltozik. A Maddoxokra jellemző kitartás lehet, hogy nem lesz elég Falynnel szemben. És most először lehet, hogy Taylor lesz az, aki megégeti magát.

Dream válogatás

JAMIE McGUIRE így mesél a sorozatról: „a Beautiful-sorozat ötletét a kollégiumi tapasztalataimból merítettem. Volt ott egy fiú, olyan, mint Travis, akibe szörnyen bele voltam esve. De ő sajnos csak barátnak tekintett…”

Jamie olyan sikerkönyvek szerzője, mint a Gyönyörű sorscsapás, a Veszedelmes sorscsapás, Véletlen-trilógia, A Sötétség és Fény angyalai-trilógia vagy Red Hill.

A könyv a Beautiful-sorozat harmadik kötete.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream válogatás

„McGuire hihetetlen stílusától el vagyok ragadtatva! Mindig képes megújulni. A Beautiful-sorozat kiváló, minden könyv teljesen egyedülálló, de valahogyan mégis kapcsolódik a többi testvér történetéhez.”

Amazon

„Egy újabb remekmű Jamie-től. Érzelmes és nagyon megkapó. Ismét olyan érzésem volt, mint egy hullámvasúton, sírtam, nevettem, majd elájultam, mérgelődtem, és persze beleszerettem egy újabb Maddox fiúba.”

Goodreads

„Meglepő fordulatok, felkavaró érzelmek. Nem lehet ellenállni ennek a könyvnek. Ettől valóban felforrósodik a levegő.”

Barnes and Noble

„Eddig is imádtam a Beautiful-sorozatot, de ez a rész döbbenetesen jó. Végig ott lappang egy titok, mely izgalomban tartja az olvasókat.”

The Breakfast Blog

Dream válogatás

JAMIE McGUIRE

Gyönyörű ÁLDOZAT

részlet

ELSŐ FEJEZET

A KIS HELYISÉGBEN ÖSSZEZSÚFOLÓDOTT SOK EMBER OLYAN HANGOT produkált, mint a tűzvész bömbölése: a magas és a mély moduláció, az állandó, ismert alapmoraj, ami annál hangosabb lett, minél közelebb ment hozzá az ember. Öt éve, amióta pincérnő voltam Chuck és Phaedra Nilesnál a Bucksaw kávézóban, néha nagy kedvem lett volna felgyújtani ezt a helyet, mikor ilyen sok türelmetlen és éhes ember tolongott benne. Nem is az ebédelők tartottak vissza, inkább a beszélgetés megnyugtató moraja, a konyha melege, és a magam mögött felégetett hidak után elért édes szabadság íze.

– Falyn! A kurva életbe! – ordított Chuck, és próbálta elkerülni, hogy az izzadsága belecsöpögjön a levesbe.

Megkeverte az ételt a mély tálban. Odadobtam neki egy tiszta konyharuhát.

– Hogy lehet ilyen őrült meleg Coloradóban? – panaszkodott. – Azért költöztem ide, mert kövér vagyok. A kövérek nem szeretik a meleget.

– Akkor nem kellett volna olyan megélhetést választanod, ami egy tűzhely mellé szegez – vigyorogtam csücsörített szájjal.

Nehéz volt a tálca, amikor megemeltem, de már nem annyira, mint régen. Most már, ha kellett, hat tele tálat is el tudtam cipelni. Nekifaroltam a lengőajtónak, és a fenekemmel kicsaptam.

– Ki vagy rúgva! – dörrent rám. A fehér vászonronggyal megtörölte kopasz fejét, aztán lecsapta az előkészítő-asztal közepére.

– Felmondok! – kiabáltam vissza.

– Nem vicces! – hajolt el a tűzhelyből áradó hőség elől.

Az étterem felé fordulva egy pillanatra megálltam az ajtóban; innen a diplomásokkal, családokkal, turistákkal és helybeliekkel tömött mind a huszonkét asztalt és tizenkét bárszéket beláttam. Phaedra szerint a tizenhármasnál egy sikeres írónő és a titkárnője ült. Előrehajoltam, hogy kiegyenlítsem a tálca súlyát, és hálásan rákacsintottam Kirbyre, amikor kinyitotta az asztal melletti állványt, hogy arra tehessem a tálcát.

– Kösz, szívem – emeltem le az első tányért.

Don, az első törzsvendégem és a város legbőkezűbb borravaló-osztogatója elé tettem le. Megigazította szódásüveg-szemüvegét, és örökösen viselt puhakalapját levéve kényelmesen elhelyezkedett. Don khaki kabátja kicsit kopottas volt, akárcsak az inge és a nyakkendője, amelyekben nap mint nap megjelent. Ha délutánonként lanyha volt a forgalom, gyakran hallgattam, ahogy Jézusról beszél, és elárulta azt is, mennyire hiányzik neki a felesége.

Kirby hosszú, sötét lófarka ide-oda lengett, ahogy leszedett egy asztalt az egész falat betöltő ablak előtt. A csípőjének támasztott egy kis kosarat, amibe a piszkos edényeket rakta, és rám kacsintott, mikor a konyhába menet elhaladt mellettem. Csak addig volt távol, míg át nem adta Hectornak a halom tányért és csészét, hogy elmosogassa, és már jött is vissza az ültetésirányító pultjához. Bortól elszíneződött ajkát mosolyra húzta, mikor enyhe szellő fújt be a Chuck által évek

során át gyűjtött nagy, színes kövek egyikével kitámasztott ajtón.

Kirby egy négyfős csoportot üdvözölt. A férfiak azalatt léptek be, míg én Dont szolgáltam ki.

– Belevágna a sültbe, szépfiú? – kérdeztem.

Donnak nem volt szüksége étlapra. Minden ottjártakor ugyanazt rendelte: „tanyasi" öntetben úszó, az étterem specialitásának számító salátát, sült savanyúságot, közepesen átsütött, Worcester-szószban pácolt hátszínt, valamint Phaedra csokoládés túrótortáját, s mindezt egyszerre kellett kivinnem neki.

Don úgy is tett, ahogy kértem. Előbb az inge alá rejtette a nyakkendőjét, aztán sovány, reszkető kezével vágni kezdte a tányérján lévő szaftos marhaszeletet. Felpillantott, és kurtán biccentett.

Egy pillanatra magára hagytam, míg az étel felett imádkozott, de csak annyi időre, hogy a bárpultról levegyek egy kancsó édes, jeges teát. Amikor visszamentem az asztalához, oldalt tartottam a kancsót, hogy az aranybarna folyadékkal együtt sok jégkocka folyjon át.

Don ivott egy kortyot, és elégedetten sóhajtott fel. – Milyen bámulatos, Falyn! Tényleg odáig vagyok azért, ahogy Phaedra a jeges teát készíti.

Az álla és a nyaka között a bőr elvékonyodott és megereszkedett, arcát és kézfejét májfoltok tarkították. Özvegyember volt, és Mary Ann halála óta sokat fogyott.

Halványan elmosolyodtam. – Tudom jól. Egy perc múlva visszajövök, hogy minden rendben van-e.

– Mert maga a legjobb! – kiáltott utánam.

Kirby az utolsó üres asztalomhoz vezette a férfiakat. Négyük közül egy kivételével mind izzadtak és kormosak voltak a napi munka után. A tiszta férfi csak a nyomukban kullogott, frissen mosott haja éppen csak annyira volt hosszú, hogy a szemébe lógjon. A többieken látszott, hogy jóleső kimerültség vett erőt rajtuk a nehéz, hosszú munkanap után.

A topis férfiakat csak a turisták bámulták meg. A helyiek tudták, kicsodák, és miért vannak itt. Poros bakancsuk, és az ölükben tartott élénkkék sisak, amin a Mezőgazdasági Minisztérium lógója díszelgett, elárulta: elit tűzoltók, akik erdőtüzek ellen harcolnak a coloradói Estes Park magashegyi brigádjának tagjaiként.

Ebben az évszakban különösen engesztelhetetlen tűzvészek tomboltak, és az Erdővédelmi Szolgálat minden körzetből ide küldte a csapatait, némelyiket olyan messziről, mint Wyoming vagy Dél-Dakota. Colorado Springs hetek óta füstködben úszott. Az északon dühöngő tüzek füstje vörös tűzgolyóvá változtatta a délutáni napot. A legutolsó fizetési csekkem óta nem láttuk a csillagokat.

Udvarias arckifejezéssel mentem oda hozzájuk. – Mit hozzak inni? – kérdeztem.

– Szép hajad van – jegyezte meg egyikük.

Leszegtem az államat, és felvontam a szemöldökömet.

– Fogd be a szád, Zeke, és rendelj! Hamarosan visszarendelnek minket.

– A francba is, Taylor – fortyant fel Zeke, majd morcos képpel felém fordult. – Hozz neki enni, rendben? Rossz a kedve, ha éhes.

– Úgy lesz – mondtam, és máris ingerültté tettek.

Taylor felpillantott rám, s egy pillanat alatt rabul ejtett a melegbarna szempár. Egy másodperc töredékéig ismerősnek tűnt a tekintete. Aztán pislogott egyet, és tovább olvasta az étlapot.

Bár a városunkon átvonuló, hamuval borított bakancsú férfiak általában helyesek voltak és izmosak, csak messziről volt érdemes őket bámulni. Egyetlen, magára valamit adó lány sem esett abba a hibába, hogy randizzon ezekkel a lehengerlő, bátor és napbarnított fiatalemberekkel, éspedig két oknál fogva. Szezonálisan érkeztek, és terhesen vagy összetört szívvel hagyták hátra a barátnőiket. Sok példát láttam erre, és nemcsak a tűzoltócsapatoknál, de az átvonuló pilóták esetében is. Az apám csak csavargóknak nevezte őket, akik számára Springs terített asztal olyan fiatal lányokkal, akik elég elkeseredettek voltak, hogy bolonddá tegyék őket ezek az átutazó férfiak.

Én nem tartoztam közéjük: a szüleim szerint én voltam a legtanultabb kurva Colorado Springsben.

– Kezdjük az itallal – javasoltam. Igyekeztem kellemes hangot megütni, mert a tűzoltóktól tisztes borravalóra számítottam.

– Mit kérsz, Trex? – kérdezte Zeke a tiszta fiatalembert.

Trex a még nedves fürtjei alól nézett fel rám, a tekintete teljesen érzelemmentes volt. – Csak vizet.

Zeke letette az étlapot. – Én is.

Taylor ismét felpillantott rám, a szeme fehérje szinte világított a piszkos arcában. Tekintete melegbarna színe pontosan olyan volt, mint tüsire nyírt hajáé. Bár kedves volt a nézése, mindkét karján temérdek tetoválás éktelenkedett, és úgy festett, mint aki elég sok mindenen ment át, hogy mindet kiérdemelje.

– Van jeges teátok? – kérdezte Taylor.

– Persze. Citromos jeges tea. Jöhet?

Bólintott, majd várakozásteljesen pillantott az előtte ülőre. – És te mit kérsz, Dalton?

– Nincs Cherry Coke-juk – duzzogott Dalton, aztán felnézett rám. – Az egész istenverte Colorado államban miért nem iszik senki Cherry Coke-ot?

Taylor összefonta a karját az asztalon, alkarja izmai összerándultak és kisimultak tetovált bőre alatt. – Én már beletörődtem, ember, törődj bele te is.

– Csinálhatok egyet – ajánlottam fel.

Dalton az asztalra hajította az étlapját. – Hozz csak vizet – morogta. – Az nem ugyanaz.

Elvettem az étlapokat, és Dalton arcához hajoltam. – Igazad van, az enyém jobb.

Ahogy sarkon fordultam és elmentem, hallottam, hogy páran gyerekesen kuncognak, aztán az egyik így szólt. – Váó!

A bárpult felé menet megálltam Don asztalánál. – Minden rendben?

– Igen – dünnyögte a marhasültet rágva. Már majdnem befejezte. A többi tányérját – a túrótortás kivételével – tisztára törölte.

Megveregettem csontos vállát, aztán továbbmentem a bárpulthoz. Két műanyag pohárba jeges vizet töltöttem, a harmadikba jeges teát, aztán nekifogtam Dalton Cherry Coke-jának.

Phaedra nyomta ki a lengőajtót, és a homlokát ráncolta a Kirby emelvényénél várakozó család láttán. – Várni kell? – kérdezte értetlenül, és megtörölte a kezét a kötényként derekára kötött konyharuhában.

Phaedra Colorado Springsben született és nőtt fel. Chuckkal egy koncerten ismerkedtek össze. Phaedra elkötelezett hippi volt, Chuck még csak az szeretett volna lenni. Békeharcos nagygyűlésekre, háborúellenes tiltakozásokra jártak, és most a legnépszerűbb belvárosi kávézó tulajdonosai voltak. Az „Urbanspoon" az első számú étteremként nevezte meg a Bucksaw kávézót, Phaedra mégis személyes sértésnek tekintette, ha várakozó vendégeket látott.

– A sorban állás és a nagyszerű kiszolgálás nem fér meg egymással – mondtam, miközben a kólához kevertem a különleges meggyszirupomat. – A zsúfoltság jó.

Phaedra általában középen elválasztott, mákos hajat viselt, hátul pedig kontyba kötötte drótkeménységű fürtjeit. Ráncos, olajbarna bőre a szeme sarkánál megereszkedett. Törékeny kis nő volt, de az ember hamar megtanulta, hogy egy medve ereje szorult belé, ha valaki keresztezte az útját. Békét és pillangókat prédikált, de zéró toleranciát tanúsított a szemétséggel szemben.

Most lesütötte a szemét. – Nem leszünk sokáig tele, ha felbosszantjuk a vendégeket – jelentette ki, aztán elnézést kért a várakozó családtól, és megnyugtatta őket, hogy hamarosan leülteti őket.

A húszas asztalnál éppen aláírták a számlát. Phaedra odasietett, hogy megköszönje nekik, gyorsan lesúrolta az asztalt, majd intett Kirbynek, hogy ültesse le a családot.

Felpakoltam az italokat a tálcára, és odavittem a tűzoltóknak, akik továbbra is az étlapot nézték. Némán felnyögtem. Ez azt jelenti, még mindig nem döntöttek.

– Jöjjek vissza később? – kérdeztem, miközben kiosztottam az italokat.

– Vizet kértem – tartotta fel a Cherry Coke-ot Dalton.

– Próbáld csak ki. Ha nem ízlik, hozok vizet.

Ivott egy kortyot, aztán még egyet. Elkerekedett a szeme. – Nem viccelt, Taylor! Ez tényleg jobb, mint az igazi.

Taylor felpillantott rám. – Akkor én is kérek egyet.

– Máris hozom. Mit ebédeltek?

– Mind a négyen a csípős pulykás paninit kérjük – válaszolta Taylor.

– Mind a négyen? – kételkedtem.

– Igen – erősítette meg Taylor, és visszaadta a laminált étlapot.

– Rendben van. Máris hozom a Cherry Coke-ot – mondtam, mielőtt otthagytam őket, hogy a többi asztalomat is ellenőrizzem.

A zsúfolt étteremben a több tucat hang visszaverődött az ablakokról, és egyenesen a bárban csapódott le, ahol újabb Cherry Coke-ot kevertem. Kirby a pult mögé került, cipőtalpa csikorgott a narancs és fehér kockás kövön. Phaedra szerette az össze nem illő díszeket, mulatságos portrékat, csecsebecséket, trágár táblákat. Eklektikus volt a dekoráció, akárcsak ő.

– Szívesen – tűrte be a szoknyájába Kirby a blúzát.

– Hogy kinyitottad a tálcának az állványt? Már megköszöntem.

– Az asztalodhoz ültetett dögös tűzoltókra céloztam.

Kirby éppen csak betöltötte a tizenkilencet, még pufók volt a babahájtól az arca. A középiskola második osztálya óta járt Gunnar Mott-tal, ezért mérhetetlen örömét lelte abban, hogy összeboronáljon minden, az étterembe betérő, úgy-ahogy kinéző pasival, akinek állása is volt.

– Nem érdekelnek – válaszoltam kurtán. – Egyik sem, így ne is gyere a boronálós rizsáddal. És ezek erdőtüzet oltanak, nem városi tűzoltók.

– Mi a különbség?

– Elég nagy. Hatalmas zsákokkal és felszerelésekkel mérföldeket gyalogolnak, heti hét napot dolgoznak napi huszonnégy órában, oda mennek, ahol tűz van, átvágják magukat a kidőlt fákon, és tűzmegállító árkokat ásnak.

Kirby közönyösen bámult rám.

– Egy árva szót se nekik – figyelmeztettem. – Komolyan mondom!

– Miért ne? Mind a négy helyes. Ettől elég nagyok az esélyeid.

– Mert rosszul csinálod. Még csak az sem izgat, hogy valamelyik a zsánerem-e. Összehozol pasikkal, hogy másodkézből, elmesélés révén randizhass velük. Emlékszel, mi volt, amikor utoljára próbálkoztál ilyesmivel? Egy estére össze voltam zárva azzal a nyálas turistával.

– Olyan szexi volt! – fantáziált Isten és mindenki előtt.

– Dögunalom volt. Kizárólag magáról beszélt és az edzőteremről… aztán megint magáról.

Kirby fütyült az ellenállásomra. – Huszonnégy vagy. Nincs abban semmi rossz, hogy elviselj egy órányi unalmas beszélgetést háromórányi őrületes szexért cserébe.

– Pfuj. Pfuj! Elég. – Orromat ráncolva a fejemet ráztam, miközben akaratlanul is elképzeltem a mocskos beszédet, amiben olyan szavak szerepeltek, mint *ismétlések* és *fehérje*. Taylor poharát a tálcára tettem.

– Elkészült, Falyn! – kiabált ki a konyhából Chuck.

Tálcával a kezemben a konyhát a bárpulttól elválasztó átadóablak felé kerültem. A tizenhármas asztal rendelése az ott lévő asztallapon volt, a felette lévő melegítőlámpák felforrósították a kézfejemet, ahogy egyik tányért a másik után fogtam meg és emeltem át a tálcára, aztán az étellel az asztalhoz siettem. Az írónő és a titkára alig vették észre, hogy a marhasültet, a fetasajtos salátát és a háromszögletű csirkés szendvicset eléjük tettem.

– Minden rendben? – kérdeztem.

Az írónő bólintott, de levegővétel nélkül mondta tovább a magáét. Odavittem az erdőtüzes fiúknak az utolsó Cherry Coke-ot, de amikor hátat fordítottam nekik, egyikük megragadta a csuklómat. Hátrapillantottam a vállam felett, és dühösen a sértő mozdulatért felelős fiatalemberre meredtem.

Taylor összerezzent a reakcióm láttán. – Szívószálat kaphatok? – kérdezte. – Kérem!

Lassan kihúztam egyet a kötényemből, és átnyújtottam. Aztán sarkon fordultam, és sorban ellenőriztem a többi asztalomat.

Don megette a túrótortát, és egy húszast hagyott az asztalon, ahogy máskor is. Az írónő a dupláját hagyta ott. A tűzoltók aláírt számláját csak a következő dollárra kerekítették fel.

Uralkodtam magamon, nehogy galacsinná gyűrjem, és beletapossam a padlóba. – Faszfejek – morogtam mérgesen.

A délután hátralévő részében meg se álltam, nem úgy, mint más délutánokon, mielőtt még az „Urbanspoon" alkalmazásban a kajások térképére nem került a Bucksaw kávézó. Ahogy teltek az órák, egyre több tűzoltót és erdőtüzes fickót szolgáltam ki, és mindenki tisztességes borravalót hagyott,

ahogy a többi vendégem is, de valahogy képtelen voltam szabadulni a Taylor, Zeke, Dalton és Trex után maradt keserűségemtől.

Ötvenegy cent! Meg kéne találnom őket, hogy a képükbe vágjam az aprót!

Az utcai lámpák fénye a négy épülettel lejjebb lévő country-western bárba igyekvőkre vetült. A huszonegyet éppen csak betöltő fiatal lányok gyalogoltak el a kávézónk előtt, csoportosan, rövid szoknyában, magas csizmában, és élvezték a nyáresti levegőt – nem mintha errefelé kizárólag augusztusban vetkőznének neki az emberek. A legtöbb helybeli már tizennégy fok felett ledobott pár réteget.

Megfordítottam az ajtón lógó táblát, hogy a ZÁRVA felirat legyen kifelé, de ijedten ugrottam hátra, mert egy arc tűnt fel az üveg túloldalán. Taylor volt, az erdőtüzes, szűkmarkúan borravalózó srác. Mielőtt az agyamnak ideje lett volna uralkodni a vonásaim felett, összehúztam a szemem, és megvető mosolyra húztam a számat.

Taylor széttárta a kezét, a hangját letompította az üveg. – Tudom! Bocs, irtóra sajnálom. Készpénzt akartam hagyni, de már hívtak is minket, és elfeledkeztem róla. Több eszem is lehetett volna, mint szolgálat közben bejönni a városba, de már torkig voltam a szállodai kajával.

Alig ismertem rá a vastag koszréteg nélkül. Tiszta ruhában még akár vonzónak is találtam volna.

– Nem érdekes – fordultam a konyha felé.

Taylor megverte az üveget. – Hé, hölgyem!

Szándékosan lassan fordultam vissza, és kérdőn oldalra hajtottam a fejemet. – Hölgyem?! – köptem ki dühösen a szót.

Taylor leeresztette, aztán zsebre vágta a kezét. – Nyisd ki, kérlek, az ajtót, hogy odaadhassam a borravalót. Rossz érzésem van ettől így.

– Úgy is van rendjén! – fordítottam neki hátat sértődötten, és ekkor pillantottam meg Phaedrát, Chuckot és Kirbyt a hátam mögött, akiket túlságosan is szórakoztatott a helyzet. – Elkél egy kis segítség?

Mindhárman önelégülten meredtek rám, én meg a szememet forgatva fordultam ismét Taylor felé.

– Értékelem az igyekezeted, de már zárva vagyunk – közöltem.

– Akkor legközelebb dupla borravalót adok.

– Felőlem – ráztam elutasítóan a fejemet.

– Esetleg… elhívhatnálak vacsorázni? Két legyet egy csapásra…

Felvontam a szemöldököm.

Taylor előbb jobbra, majd balra pillantott. A járókelők kezdtek lassítani, hogy élvezhessék a szócsatánkat.

– Kösz, de nem.

Kirobbant belőle egy kis nevetés. – Úgy teszel, mintha seggfej lennék. Ami azt illeti, kicsit igaz is, de… eltereled a figyelmemet.

– Á, szóval az én hibám, hogy nem hagytál borravalót? – böktem a mellkasomra.

– Mondhatjuk…

Dühösen rámeresztettem a szemem. – Te nem seggfej vagy, hanem faszfej!

Taylor szélesen elvigyorodott, és két tenyerével az üvegnek támaszkodott. – Most már muszáj randiznod velem!

– Hordd el magad! – förmedtem rá.

– Falyn! – rikácsolta Phaedra.

Felnyúltam, és lekapcsoltam a kinti világítást. Taylor sötétben maradt. Még ott állt mellettem a meleg mosószeres vízzel teli vödör és a nyeles felmosórongy.

Phaedra a nyelvével csettintett, aztán a helyemre állt a bejárati ajtó elé. Bezárta, majd a kulcsot a kötényzsebébe ejtette. Chuck visszabújt a konyhába, és mi ketten Kirbyvel feltakarítottuk az éttermi részt.

– Meg fogod bánni – csóválta a fejét Kirby, miközben a hatos asztal alatt mosott fel.

– Kétlem – válaszoltam, és a kötényzsebemből egy nagy adag rágót dobtam a számba.

Kirby elszontyolodott. Nem tudtam megállapítani, hogy engem sajnált, vagy csak ráunt az örökös ellenkezésemre.

Hűséges, öreg fülhallgatóm kényelmesen ült a fülemben, és a Hinder frontembere dúdolt érzelmesen a lejátszómból kígyózó vezetéken át, mialatt a felmosórongyot tologattam a kockás kőpadlón. A fanyéltől esténként rendszerint egy szálka a tenyeremben kötött ki, de ennek jobban örültem, mint a heti háromszori alkalommal kötelező zongoraleckéknek. Sokkal jobbnak tűnt a szálka, mint az, hogy pár óránként be kellett jelentenem, hol vagyok, máskülönben a nyilvános letolást kockáztattam – az orvosi egyetemnél meg ezerszer kívánatosabb volt.

Utáltam a betegségeket, utáltam betegek, testnedvek és fiziológiai folyamatok közelében lenni. Kizárólag a seggfej szüleim tartották remek ötletnek, hogy orvosira járjak.

A *The Life* utáni két másodperces szünetben kopogást hallottam az üvegen, ami a Bucksaw kávézó homlokzatát képezte.

Felnéztem, és a fülhallgatót kirántva a fülemből földbe gyökerezett a lábam.

Dr. William Fairchild, Colorado Springs korábbi polgármestere állt a járdán, és megint az üvegen kopogott, jóllehet egyenesen rászegeztem a tekintetem.

– A francba, Falyn… – sziszegte Kirby. – A fenébe…

– Látom, és őt is – húztam össze a szemem a törékeny szőke láttán, akit a potrohos doktor alakja csaknem eltakart.

Phaedra azonnal az ajtóhoz sietett, a zárba dugta a kulcsot, és elfordította. Ajtót nyitott, de nem üdvözölte szívélyesen a járdán álló párt. – Jó estét, dr. Fairchild. Nem vártuk.

A férfi levette cowboykalapját, aztán megpróbált belépni. – Csak Falynnel akartunk beszélni.

Phaedra az ajtógombra tette a kezét, és elállta az útját, nehogy tovább tudjon jönni. – Bocs, William. Amint már mondtam, nem vártuk.

William pislogott, aztán hátranézett a feleségére.

– Falyn – kukucskált át a nő a férje válla felett. Drága szürke zsákruhát viselt, hozzáillő cipővel. A ruhájából, a férfi öltönyéből és nyakkendőjéből arra következtettem, hogy valakivel vacsorázni fognak a belvárosban.

A nő kilépett a férfi mögül, hogy szembekerülhessen velem. – Van időd beszélgetni?

– Nincs. – Fújtam egy nagy buborékot, aztán hagytam, hogy kipukkanjon.

Feltárult a kétszárnyú ajtó, és Chuck bukkant elő a konyhából. Az alkarja és a keze még mosogatószeres víztől fénylett.

– Dr. Fairchild – üdvözölte a férfit. – Blaire – köszönt a nőnek.

Blaire nem örült. – Szintén dr. Fairchild – közölte, és hiábavalóan igyekezett fesztelen lenni.

– Távolról sem akarok tiszteletlen lenni – kezdte Chuck –, de nem jöhetnek ide bejelentés nélkül. Úgy vélem, ezt tudják is. Legyenek kedvesek más időpontban idefáradni, azzal mindenkit kevésbé zaklatnának fel.

Blaire Chuckra pillantott. Máris azon törte a fejét, mivel intézhetné úgy, hogy Chuck megbánja, hogy szembe mert szállni vele.

– Egy fiatalember vár odakint – mondta William. – Hozzád jött?

Ledobtam a felmosórongyot, és Phaedra meg a szüleim mellett elsietve kinéztem: Az üvegfalon túl Taylor állt zsebre vágott kézzel, az épület sarkának dőlve.

– Mit keresel még itt? – kérdeztem.

Taylor kiegyenesedett, és szólásra nyitotta a száját.

William rászegezte a mutatóujját: – Csak nem az istenverte átmeneti földmenedzsmenthez tartozó melósok egyike?

William kivörösödő arca és a szeme, ami hirtelen villogni kezdett, akkora elégedettséggel töltött el, amit csak az igazi rosszindulat szülhet.

Taylor pár lépést tett felénk. William dühe egyáltalán nem vette el a kedvét.

– Bizonyára az apád – vetette oda nekem.

A váratlan bemutatkozástól bosszúsan rágtam a gumit.

– Jaj, Falyn – kapta félre undorral a tekintetét Blaire. – Úgy nézel ki, mint egy kérődző tehén.

Az egyetlen reakció, amire képes voltam, egy nagy buborék lett, ami visszacsapódott a számra.

Taylor magabiztosan nyújtott kezet. – Taylor Maddox vagyok, uram. Az Amerikai Erdővédelmi Szolgálat melósa.

Az erdei tűzoltó felszegte az állát, és valószínűleg azt hitte, lenyűgözi ezzel az előtte álló fontoskodó seggfejet.

William ehelyett ingerülten egyik lábáról a másikra állt. – Egy csavargó! Istenem, Falyn! És éppen akkor, amikor azt hittem, ennél mélyebbre már nem süllyedhetsz.

Taylor visszahúzta a kezét, és megint zsebre vágta. Megfeszült az álla, ahogy láthatóan uralkodni próbált magán, nehogy visszavágjon.

– Bill – figyelmeztette Blaire, és körülkémlelt, hogy ki hall minket. – Nem ez a megfelelő hely vagy időpont.

– Szívesebben használom az *idénymunkás* kifejezést – jegyezte meg Taylor. – A Magashegyi Tűzoltócsapatnál vagyok, és fent állomásozunk Estes Parknál.

Széles válla megemelkedett, amikor mélyebbre nyomta az öklét a zsebébe. Olyan érzésem támadt, hogy szívesen hozná közelebbi kapcsolatba William állával.

Taylor mozdulata magára vonta apám tekintetét. – Tűzoltócsapat, mi? És ahogy látom, részmunkaidős rajzlap.

Taylor kuncogva pillantott le a jobb karjára. – A fivérem tetoválóművész.

– Ugye, nem randevúzol ezzel a lecsúszott alakkal? – Szokás szerint apám nem annyira kérdezett, mint inkább választ követelt.

Taylor rám nézett, és elvigyorodott.

– Nem – válaszoltam. – Szeretjük egymást. – Kényelmesen odasétáltam Taylorhoz, aki ugyanúgy meglepődött, mint apám,

és lágy csókot nyomtam a szája sarkára. – Holnap este nyolckor végzek. Várj akkor.

Taylor elmosolyodott, átfogta a derekamat, és magához vont. – Érted bármit, szivi.

William gúnyosan mosolygott, de Blaire megérintette a mellkasát, hogy jelezze, maradjon csendben.

– Beszélnünk kell, Falyn – közölte anyám, és a tekintete elől nem maradt rejtve egyetlen tetoválás sem, s egyetlen lyuk kirojtosodott széle sem Taylor szakadt farmerján.

– Beszéltünk – válaszoltam, mert önbizalmat adott, ahogy Taylor magához szorított. – Ha majd még lesz mondanivalóm, hívlak.

– Hónapok óta nem álltál szóba velünk. Ideje, hogy beszéljünk – erősködött.

– Minek? – kérdeztem. – Semmi sem változott.

Blaire tekintete az arcomról lesiklott a testemre, aztán megint az arcomon állapodott meg. – Sok minden változott. Pocsékul nézel ki.

Taylor eltartott magától, tetőtől talpig végigmért, aztán némán eljátszotta, mennyire nem ért egyet anyám véleményével.

Blaire felsóhajtott. – Időt is hagytunk, távolságot tartottunk, hogy átgondolj mindent, de most betelt a pohár. Haza kell jönnöd.

– A közelgő választási kampányának nincs is köze ehhez? – intettem a fejemmel apámra, aki bosszúsan kidüllesztette a mellét.

Majdnem eldurrant az agyam attól az arcátlanságtól, amivel a sértett ártatlanságot játszotta.

Eltorzult az arcom. – Szeretném, ha mindketten távoznátok. Most azonnal.

William támadóan húzta ki magát, és egyet lépett felém. Taylor felkészült, hogy ha kell, megvédjen. Chuck már korábban is szembehelyezkedett a szüleimmel, de Taylor mellett egészen máshogy éreztem magam. Alig ismert, most mégis itt állt, védelmezőn takart el a testével, és dühösen meredt apámra, hogy van-e mersze még egy lépést tenni. Régóta nem éreztem magam ilyen biztonságban.

– Jó éjt, dokik – köszönt el Phaedra a maga reszelős, déli orrhangján.

Taylor kézen fogott, és a szüleim mellett elhaladva bevezetett az étterembe.

Phaedra apám orrára csukta az ajtót, és Blaire szeme előtt látványosan elfordított a zárban a kulcsot. Amikor Phaedra hátat fordított nekik, a szüleim továbbindultak eredeti úti céljuk felé.

Chuck összefonta a karját, és Taylorra meredt.

Taylor lenézett rám, bár a százhetvenegynéhány centimmel én sem voltam éppen törpe. – Ugye, csak a szüleidet akartad feldühíteni?

Lesimítottam a kötényemet, aztán a szemébe néztem. – Igen.

– Akarod még, hogy nyolcra érted jöjjek? – kérdezte. – Vagy az is csak a műsor kedvéért volt?

Kirbyre sandítottam, aki a kelleténél boldogabbá tett a helyzet.

– Nem szükséges – vontam meg a vállam.

– Ugyan már – villant ki a foga, és a bal orcáján egy mély gödröcske jelent meg. – Belementem a játékba. A legkevesebb, hogy megengeded, hogy meghívjalak vacsorára.

Kifújtam a frufrumat az arcomból. – Rendben. – Miközben visszafelé indultam, levettem a kötényemet.

– Igent mondott? – tette fel a kérdést Taylor.

Chuck kuncogott. – A helyedben ennyivel beérném, és elhordanám az irhámat, kölyök. Régen nem mondott igent senkinek sem.

Felkocogtam a lépcsőn az étterem feletti lakásba, és hallottam, ahogy kattan lent a zár; valaki kiengedte Taylort. Pár lépést tettem a Tejon Streetre néző ablakhoz, és figyeltem, ahogy Taylor odasétál a parkolóban álló kisteherautójához.

Hosszú sóhajomtól kicsit szétnyílt a szám. Olyan helyes és elbűvölő volt, és az erdőtüzet oltók csapatában dolgozott. Máris statisztikai adat voltam. Nem hagyom, szántam el magam, hogy egy másik statisztikát gyarapítson velem. Egy vacsora nem a világ, és tartoztam neki annyival, amiért belement a játékba, mikor felhúztam a szüleimet.

De nagy gyakorlatom volt már a lelécelésben. Egy vacsora, és végeztünk.